

Τ^ε ΠΟΣΗΜΕΙΩΣ ΕΙΣ

ΤΗ^ηΣ Α.

ΒΡΑΔΙΑΣ.

ΕΡΓΑΛΥΤΗΣ ΕΠΙΦΕΡΕΙΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΞΟΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΕΤΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ

ΣΕΛ. 6 (α) Συνήθεια ἀναι τίς ὅλην σχεδὸν τὴν Εὐρώπην οἱ Αρχοντες ὅπερ ἐξεστάζου γῆν, βενὰ, καὶ ἔχει σπάτια ἀς τὴν ἐξοχὴν νὰ ἔχει καὶ τὰ πλιστὸν τῶν σπιτιῶν τας δάση περιφραγμένα, διὰ νὰ μὴν οἷμποροῦ νὰ ἐμβάνῃ τινὰς ξένος ἀς αὐτὰ νὰ κυνηγῇ, ἐπειδὴ καὶ οἱ οἰκοκυροὶ τρέφεν ἐν αὐτοῖς διάφορα ἄδη λόγων, διὰ νὰ κυνηγεῖν ἐκάνοντες μόνοι καὶ οἱ ἀνθρώποι των, πρὸς ίδεαν των ήδουν καὶ γύμνασιν. Τὰ τοιαῦτα περιφραγμένα δάση Parc, μᾶλλον λέξει, Γαλλιῖ τὰ ὄνομάζειν, τὰ ὅποια ἵσως οἱ Εὐρωπες (ἄν ήτον καὶ παρ' αὐτοῖς αὐτὴ η συνήθεια) τὰ ὄνομάζειν ΠΕΡΙΒΟΛΟΤΣ, ήμεις δικας καθυεράμενοι καὶ τῆς συνηθίας, καὶ τῆς κυριολεξίας, δὲν σφάλλομεν, νομίζω, ἂν τὰ ὄνομάσωμεν μὲ ὁριεικὴν παράφρασιν ΔΑΣΗ ΠΕΡΙΦΡΑΓΜΕΝΑ. Τοιῶτον λοιπὸν ἥτον τὸ δάσος τῆς Μαρκέζας, ὅπερ ἐδιδάσκετο τὴν φιλοσοφίαν, τὸ ὅποιον ἵσως δὲν βλάπτει ἄν ἐφεξῆς πρὸς ἀποφυγὴν πόλυλογίας τὸ ὄνομάζειν ἀπλῶς ΔΑΣΟΣ, ὡσὰν ὅπερ ὁ κάτε ἀναγνώσις οἷμποροῖς ἔχωντας ἐκ ταύτης τῆς ὑποσημεώσεως ίδειν νὰ τὸ ἐννοήσῃ εὐκόλως.

Ε

ΣΕΛ.

Ε.Γ.Δ της Κ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΕΛ. 12 (β) Άςηρ καὶ Ά"σρον παρ' Ε"λλησι διαφέρει, ἐπειδὴ καὶ Ά"σρα ὄνομάζει τὰ ζώδια τὰ ἐκ πολλῶν ἀξέρων συγκάλειναι, Ά"σέρας δὲ τὰς Πλανήτας, καὶ ἀπλῶς κάτε μοναδικὸν Ά"σέρα. ὥστε τὸ μὲν Ά"σρον ὡς γενικὸν, ἢ περιληπτικὸν ὄνομα ἐκληπτέον, τὸ δὲ Ά"σηρ ἰδιαιτερον ἢ μερικὸν, καθὼς καὶ ὁ Ά"ριστοτέλης ἐις τὸ περὶ κόσμου μὲν γενικὸν ὄνομα ἐκλαμβάνων τὸ Ά"σρον, τὸ ὑποδιαιρεῖ λέγων τῶν Ά"σρων τὰ μὲν εἰσὶν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά· μόνον τῦτο καὶ Ά"σέρα ἰδιαιτέρως πολλοὶ ὄνομάζεσι τὸν Κύνα τὸ ζώδιον, καθὼς ὁ Ξενοφῶν λέγει, τῷ Ά"σρῳ ἐπιόντος, ἦτοι ἐπελθόντος τῷ Κυνὸς ὅτε τῇ χαμῶνος· ὅτεν καὶ οἱ Φραντζέζοι Astres λέγοντες ἐνυοῦσι τὰς Ά"σέρας ἦτοι τὰς Πλανήτας. Etoiles δὲ τὰ ἀπλανῆ Ά"σρα. Ήμεῖς ὅμως ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν διαλέκτῳ μὲν τὸ νὰ μεταχειρίζωμενα τὴν λέξιν Ά"σρα ἀδιαφόρως, διὰ τῦτο μέχρι τοῦτος ἐτέων καὶ παρ' ἐμοὶ ἀδιαφόρως, ὅτε δὲν ἦτον λόγος περὶ ἰδιαιτέρας τινὸς διδασκαλίας τῶν Ά"σέρων καὶ Ά"σρων· ἐντάδε δὲ ὅπερ ἀρχίζει ἡ περὶ τέτων ἰδιαιτέρων διδασκαλία, ἀνάγκη νὰ φυλαχθῇ διῆταμένως ἡ κυριολεξία πρὸς διαφορὰν τῆς κυρίας σημασίας.

ΣΕΛ. 13 (γ) Οἱ Συγγραφεὺς λέγει εἰς τὰς δέκα ώρας τῆς νυκτὸς, ἐπειδὴ καὶ οἱ Φραντζέζοι, Ι'σπανοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι, ἐκτὸς τῶν Ι'ταλῶν, ἀρχίζειν τὸ μέτρος τῷ ἡμέρου νυκτίς ἀπὸ τῆς μεσουνυκτίς, καθὼς τὸ ἀρχίζειν καὶ οἱ παλαιοὶ Ά"ραβες, Ά"ινυαῖοι καὶ Ρ'ωμαῖοι. Οἱ Ι'ταλοὶ δὲ καὶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ τῆς Ο'νωμανικῆς ἐπικρατείας χριστιανοὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ δύσεως ἡλίου, καθὼς ἀρχίζει καὶ οἱ πα-

λαιοὶ Αἰγύπτιοι καὶ Βοχέμιοι. Οἱ Εὐρωπῖοι δὲ ἀρχέζεν
ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τὴν Ήλίαν· οἱ δὲ Αἰρεονόμοι τέλος
πάντων ἀπὸ μεσημβρίας. Οὖν αἱς τὰς ἀρχὰς τὴν φωνο-
πώρας ὅτε οὐ νύκτα ἔχει ὥρας δώδεκα, μετρούμενη καθ' οὐ-
μᾶς ἀπὸ δύσεως Ήλίου μέχρις ἀνατολῆς, αἱ παρὰ Γαλ-
λοῖς δέκα ὥραι υπήκτος αναλογῶστι μὲ τὰς παρὸ οὐμῶν τρεῖς,
ἔπειδὴ καὶ ὡς πρὸς τὸ μεσονύκτιον ὅπερ κατ' ἐκάνυες ἦναι
αἱ δώδεκα, καὶ οὐμᾶς αἱ πέντε, ἐπλάπονται καὶ οὗτοις
καὶ αὖθις δύο ὥραι.

ΣΕΛ. 16 (δ) Εἰς τρία μῆδη διαιρέονται αἱ τὴν Θεάτρου
παρασάσεις, Τραγικὸν, Κωμικὸν, καὶ Δραματικὸν, τὸ δ-
ποῖον ἓνας σύμμικτον ἀπὸ Τραγικὸν καὶ Κωμικὸν, τῶν δ-
ποίων πρῶτοι ἐφευρεταὶ φάνονται οἱ Εὐλητοί, τὸ αἱς θεά-
ματα ἐκτόπιος ἐπιρρέεπες ἐκάνυο γένος. Εἴκ τέτων διῆλ-
θον αἱς τὰς Ρωμαίας, καὶ ἐφεξῆς αἱς τὰς Ιταλίας, οἵτινες
τὸ μικτὸν ἄδος opera μετωνόμασαν, καὶ ἀπὸ τέτων δι-
καιοθέν αὐτὰ οἱ Φραντζέζοι διετήρησαν καὶ τὴν αὐτὴν Ιτα-
λικὴν ὄνομασίαν χωρὶς ποσῶς μεταβλαγήν. Οὖν opera
τὴν αὐτὸ σημάνει παρὰ Γαλλοῖς ὅπερ καὶ Δράμα παρὸ
Εὐλητοῖς μὲ μικράν τινα ὅμιως διαφορὰν, καὶ ἀλλοίωσιν τῶν
μιχαγικῶν παρασάσεων, τῶν χορῶν καὶ μεστικῶν ἀντιφώνων,
μὲ τὰ διποῖα τὸ θέατρα ἀντὸ παρασήνεται. Opera δὲ ὄνο-
μάζεσι καὶ τὸ θέατρον ἐν ᾧ παριεῖσται τὰ δράματα.

ΣΕΛ. 18 (ε) Οἱ Φαέθων μυθολογῶται ύιος τὴν Ήλίου
καὶ τῆς Κλυμένης, ὁ διποῖος ἔχωντας διαφορὰν καὶ φιλονι-
κίαν μὲ τὸν Επικοφον, μὲ τὸν υὰ τὸν ἀνεύδεξεν ὅτι δὲν ἔ-

ναι ύιος τῆς Ήλίας καθὼς καυχᾶται, ἐπῆγε νὰ προσκληθῇ ἀς τὴν μητέρα τη, ἡ ὁποία τὸν ἔζαλεν αἰς τὸν Ήλίου διὰ νὰ μάζῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον σόμα ἐκάνει τὴν ἀλίθεαν τῆς γεννήσεώς τε. Ε'πῆγε λοιπὸν ὁ Φαέων αἰς τὸ παλάτε τῆς Ήλίας, τὸν ἀνέφερε τὴν αἵτιν τῆς ἐρχομένη τε, καὶ τὸν ἀπαρακάλεσεν ἐπιπόνως νὰ τὸν κάμη μίαν χάριν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν επῆ ποίαν. Οὐ Ήλίος ἀπὸ πατρικὸν ἔρωτας κινύρμενος ὥιοσε κατὰ τῆς συγὸς ὅτι δὲν θέλει τὸν ἀποσερήσμον, τι καὶ ἀν Γιτήση. Τότε ὁ τολμηρὸς νέος τὸν ἀγάπησε τὴν ἄδειαν τῆς νὰ φιτίσῃ αὐτὸς τὸν κόσμου μόνου μίαν ἡμέραν ἡγιοχῶντας τὸ ἄρμα τε. Οὐ Ήλίος λοιπὸν βιασμένος ἀπὸ ὄρκου τόσου ἀμετάθετου, ἐμεταχαιρεθῇ κάτε λογῆς τρόπου νὰ καταπάσῃ τὸν Φαέωνα νὰ παρατηθῇ ἀπὸ ἐνα ἔργου τόσου δύσκολου, πλὴν εἰς μάτην ἐκοπίαζεν, ἐπαδὴ καὶ ὁ Φαέων μὲ τὸ νὰ μὴν ὑποτέωτο ἐκ τέτε κανένας κίνδυνον ἐπέμενεν αἰς τὴν αἴτισίν τε. Οὕτων ἀνέβη ἀς τὸ ἄρμα τὸ Ήλιακόν. Τὰ ἄλογα ὅμως τῆς Ήλίας ἐκατάλαβαν ἀμέσως τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἡ-νιόχε, καὶ ἐπαδὴ δὲν αἰσθάνοντο πλίον τὸ χέρι τῆς αὐτίσ-ταυ, ἐπέσρεψαν ἀπὸ τὸν συνηθισμένου δρόμου, καὶ ἄρ-χισαν πότε μὲν ἀναβαίνοντα πολλὰ ὑψηλὰ νὰ ἐπαπελέν-ασι τὸν ἀρανὸν ἐμπρησμὸν ἀναπόφαντον· πότε δὲ κατα-βαίνοντα πολλὰ χαμηλὰ ἐξήραιναν τὰς ποταμὲς, ἔκαισαν τὰ βρανὰ, αἰς τρόπου ὅπερ ἡ Γῆ ἀποξηρανθῆσα ἵως αἰς αὐτὰ τὰ ἔγκατά τις ἐπροσκλαύση αἰς τὸν Δία, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ προλάβῃ τὴν καταρροφὴν τῆς παντὸς, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ αὐ-χερῆ τὴν θεραπέαν αἰς αὐτὴν τὴν ἀταξίαν, κατέσρεψε μὲ μίαν βολὴν κεραυνῷ τὸν ύιόν τῆς Ήλίας, καὶ τὸν κατεβύθι-

εν ἀς τὸν Εριδανόν. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν μυθολογίαν ὑπόδεσιν τὴν παραχάνει δριματικῶς μιμάμενοι τεχνικῶς τὰς ἡπατιζεμένας αὐτὰς κινήσεις μυθολογικῶς.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΚΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ ΕΠ. ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΦΙΛΟΞΟΦΙΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΟΥ

ΣΕΛ. 25 (σ') Μεταφορικῶς φάνεται ὁ συγγραφεὺς νὰ μεταχειρίζεται τὴν ὄμοιασίαν τῆς Αἰγαίας, διὰ νὰ σημάνῃ τὸν χρυσᾶν αἰῶνα. Επειδὴ καὶ ἡ Αἰγαία, καὶ ὁποία ἥτον διαχάτηρο τῆς Αἰγαίου καὶ τῆς Θέρμης, καὶ ἐνοιμίζετο δεῖ τῆς Δικαιοσύνης, καθὼς καὶ ἡ πιτέρα της, κατοικεῖσθεν αἰετὸν Γῆν ἐν ὅσῳ διεκράτη ὁ χρυσὸς αἰών. Στρεφοῦ ὅμως τὰ πάντα καὶ ἐγκλήματα τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ νὰ τὴν ἐδίωξαν, ἐπένερεψε πάλιν ἀς τὰς ἔρανθες, καὶ ἐτέξη ἀς τὸ Ζώδιον τῆς Παρθένου. Ο δὲ Βεργίλιος λέγει ὅτι ἐξωριστικὰ κατὰ πρῶτου ἀκὸ τὰς πόλεις, κατέφυγεν ἀς τὰς κάμπιες πρὸς τὰς γεωργίες καὶ ποιεύεις, ὅπη ὡς ἐν ἀσύλῳ διέμεινεν. Οὐδεν ἐκ τῆς μεταφορᾶς ταύτης ἐννοητέου ὅτι οἱ ἀνθρώποι τῇ χρυσᾷ αἰῶνος δὲν ἐναρχολῆντο εἰς ὑψηλὰς θεωρίας καὶ ἀφηρημένας ἐννοίας, ἀλλὰ κατεγίνοντο ἀς ὅσα μόνον ἡ μόνη φύσις μὲ χαριεσάτην ἀπλότητα τοῖς ὑπηγόρευεν.

ΣΕΛ. 28 (ξ') Άγκαλὰ καὶ πρὸ τῆς Πτολεμαίων ἦσαν ἄλλα συζήματα περὶ τῆς τάξεως καὶ διαδέσσεως τῶν μερῶν τῆς κόσμου, μὲ τὸ νὰ ἥτον ὅμως ὅλα ἀτελῆ, καὶ πρὸ πάντων πρὸ τῆς Αἰγαίου μάνδρας ὃν κατὰ πάντα ἀτελέσατον, ἀνατολῆς ἀξιον γνοῦνται μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὄνομάτων ταξ. Αὐτοὶ σημανθή δὲ μόνον, ὅτι οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι, ὁ Πλάτων ἀς τὸν Τίμαιον τα, ὁ Αριστοτέλης ἀς τὸ περὶ ἀραιοῦ

χρανῆ τε, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐδόξασκαν, ὅτε ἡ Σελήνη ἦναι
πλέον χαμηλὰ (ἐνυοιτέον ὡς πρὸς τὴν γῆν) ἀπὸ ὅλως
τὰς ἄλλας Πλανήτας, καὶ ὅτε ἀμέσως ἐφέκετο ὁ Ήλιος,
ἀκολέθως οἱ λοιποὶ Πλανήται, καὶ ὕσερον πάντων τὰ Α'-
πλανῆ Αἴρεται. Τοῦτον λοιπὸν ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὰς φι-
λοσόφους ἐπεφάνη ὁ Πτολεμαῖος, ὁ ἐπωνομασθεὶς ἡγεμὼν
τῶν Αἰρονόμων, τῷ γένει Αἰγύπτιος ὅσις ἔκμαζε περίπε-
τες ΙΑC. Χρόνος ἀπὸ χριστῆ ἐπὶ Αἰδοιανῆ Αὐτοκράτορος
Ρώμης, ὅτε καὶ τὴν τελευτάμιν τε Αἰρονομικὴν παρατή-
ρισσαν ἔκάμεν εὖ Αἰγύπτῳ, διέταξε τὰ μέρη τῆς παντὸς
ὅπωσδεν ἀριθμοδιώτερα, καὶ τὸ θρυλλάμενον Πτολεμαϊκὸν ἐ-
ξέδωκε σύσημα. Τέτοια ἡ ὑπόθεσις ἦν τοιάτι. Οὕτι ἡ
Γῆ καῖγαι ἀκίνητος ἐξ τὸ κέντρου τῆς κόσμου, καὶ ἐπάνω ἀ-
πὸ τὴν γῆν τοῦ σφαίραν ἔναιε πρῶτον τὸ σοιχάον τῆς Αἴρος,
ἐπομένως τὸ τῆς Πυρός. Εἶπάνω δὲ ἀπὸ ὅλην τὴν σφαίραν
τῆς γῆς, καὶ αὐτῶν τῶν σοιχάων, ὑπέθεσεν ὁ Πτολεμαῖος
ὅτι εἰς ἡρανῆς ἓνα τὴς ἄλλας ὑψηλοτέρες, καὶ ὅλες ἐπίσης
τὸ αὐτὸς ἔχοντας κέντρου ὄντες προσηλωμένοι οἱ Πλανήται
κινοῦνται περὶ τὴν Γῆν, μὲν τάξιν τοιάτιν. Πρῶτον ἡ
Σελήνη, μετ' αὐτὴν ὁ Ερμῆς, ἀκολέθως ἡ Αὐροδίτη, καὶ
ἔφεξῆς ὁ Ήλιος, ὁ Άρης, ὁ Ζαύς καὶ ὁ Κρόνος, καὶ ὑπε-
ράνω αὐτῶν τῶν Πλανητῶν ἔναιε τεθαμένον τὸ σερέωμα
δηλαδὴ ὁ ἡρανὸς τῶν Αἰπλανῶν Αἴρων, ὕσερον ἀπὸ τὸν
ὅτοῖον ἐφέκουνται οἱ δύο Κρυστάλλινοι ἡρανοί, καὶ τέλος
πάντων ἔναιε ὁ Ειπύριος ἡρανὸς, ἢ ὁ ἡρανὸς τῶν ἡρα-
νῶν, ὅπερ ἔδεσαν καὶ οἱ ηρακλεῖκοι τὴν τετράγωνόν τες
σφαίραν, καθὼς λέγεται Χρύσανθος ὁ Ιεροσολύμων ἐν τῇ
Γεωγραφικῇ τε Εἰσαγωγῇ.

Τὸ σύσημα αὐτὸ καὶ ἀρχὰς μὲν ὁ Πτολεμᾶς τὸ
ἐξέδωκε πολλὰ ἀπλῶν, μὲν τὸ νὰ συνηγήνησεν ὅμως ἀ-
πάρες δυσκολίας, ἐβιάζῃ τόσον αὐτὸς ὁ Ἱδιος, ὃσου καὶ
οἱ ὄπαδοι τῷ διὰ νὰ τὸ καθηρίσῃν ἀπὸ τὰς τοσάτις καὶ
τοικάτις δυσκολίας, νὰ μεταχειρισθῇν διάφοροι μέσαι,
ἄλλοι μὲν ἐπιχείρουτες τὰς ὁμοιότητας κρυπτάλινες ἀρανὲς,
οἱ ὄποιοι δὲν εἰναι ἐφεύρεσις τῷ Πτολεμάῳ, ἄλλοι δὲ
ὑποθέτουτες καμάρας καὶ κοιλώματα ἀσ τὴν πυκνότητα
τῶν ἀρανίων κύκλων, καθὼς ἔκαιτεν ὁ Παρθάχιος, καὶ
ἄλλοι προσδέτουτες μικρές τινας κύκλας μέσαι ἀσ τὰς
μεγάλας, τὰς ὄποιες ἀνόμιασαν ἐπικύκλια, καὶ ἄλλοι ἄλ-
λας φυρίας τερατολογίας ἐπισυνάπτουτες.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἀποιοὶ οἱ δύσηνοι φιλόσοφοι ἡχ θεο-
κατευγχύζουτο, ὅταν προέκαιτο λόγος διὰ νὰ συμβε-
βάσῃν τὴν ἐφήμερον κίνησιν, ἢ ὅποια φέρει τὰ Αἴγαλην
Ἄσρα ἀπὸ Αἴνατολῶν ἀσ Δυσμὰς περὶ τὰς πόλες τῷ
κόσμῳ, μὲ τὴν κυρίως ἴδιαν αὐτῶν κίνησιν ἐκάνειν τὴν ἀρ-
γοτάτην, ἢ ὅποια τὰ φέρει ἀπὸ Δυσμῶν ἀσ Αἴνατολὰς
περὶ τὰς πόλες τῷ Γ' σημερινῷ, καὶ ἀποπεριτύται ἀσ διά-
εηια τὸ πέκενα τῶν ἀκοστιπέντε χιλιάδων χρόνων, καὶ ἀσ
τὸν αὐτὸν καιρὸν νὰ συμβιβάσῃν αὐτὰς τὰς δύω μὲ μίαν
ἄλλην τρίτην κίνησιν, ἢ ὅποια ἀσ διάεηια ἐνὸς χρόνῳ τὰ
φέρει ἀπὸ Αἴνατολῶν ἀσ Δυσμὰς περὶ τὰς πόλες τῷ ἐ-
κλαικτικῷ, ἢδ' ἦττον ἀμιχανθῆσαι νὰ συμβιβάσῃν τὰς
δύω κινήσεις τῷ Ηλίῳ, τὴν ἐφήμερου διλαδῆ καὶ ἐτελέσιον
ἐκποτερατεμένας ἄμφω κατὰ λόγον κανόλες ἀντιβάνουται.

Α' Διη τέλος καὶ ὅχει τῶν ἄλλων μηκοτέραι δυσκολία προσηκουντέσσεν αἰς τὴν ἴδειν ἐνὸς ἐκάτετες Πλανήτες περίοδον. Οἱ φιλόσοφοί μας ὅπερεν ὡς ἐν χωνωτηρίῳ ἀκωλύτως τὰς θραυστὰς καὶ τὰς κινήσεις χύνοντες ἐπεσώρευν κινήσιν ἐπὶ κινήσεις, ἐξ ᾧ τὸ μὲν καθ' ἔνα λόγον, τὸ δὲ ἄλλο κατ' ἄλλον ἐφέρετο. Εἰ τίπερον ἐφεξῆς μετὰ τὰ πρῶτα κινήσεις, τὰς μεγάλας, σερενές καὶ κρυπτάλινας θραυστὰς, οἱ ὅποιοι ἐντικρέας ἐπάνω τὰς ἄλλας περιερεφόμενοι, καὶ σκληρότατα ὑπὸ ἄλληλων τριβόμενοι, συμμετέδιδον πρὸς ἄλλήλας τὸ παγκόσμιον δόνημα ὅπερ ὑπὸ τᾶς πρῶτες κινήσεος ἐλάμβανον, τὸν φῦντον ἐναντίας κινήσεως φερόμενοι ἀντίτειντο αἰς αὐτὴν τὴν γενικὴν ὁδηγίαν, καὶ φεύγοντες καὶ ἐνας ὀλίγος κατὸλίγον κατὰ τὸν ἴδιαντερον τρόπον τα τὸν Πλανήτην αἰς τᾶς πόσεις τὴν δέλεσιν ἥτου τεταγμένος. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ θραυστοὶ ἐπρεπεν ἀναγκαῖως νὰ ἀναιτιούσεοι, διατὶ ἄλλοι ὡς οἱ ἀνώτεροι δὲν ἡμπορεύσαν νὰ προσάπτωνται τῶν κατιστέρων, καὶ τοῖς μεταδίδεν τὴν κίνησιν, καὶ ἐπομένως νὰ ἀναιτιούσεοι τὸ πλέον καθαρώτατον κρύπταλλον, ἐπαδὴ καὶ χωρίς τέτε τὸ φῶς τῶν Α' ερων δὲν ἡμπορεύσει νὰ διέλθῃ τὴν πυκνότητα τῶν τόσων ἀψίδων, αἱ ὅποιαι μία ἐπάνω τῆς ἄλιης ἐκάνητο, καὶ νὰ κατατίσῃ ἐως αἵς ἥμας. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν τῶν Α' ερωνόμων εὑρίσκουντο μερικοὶ ὀλιγαρκεῖς, καὶ ἀχαρεῖς ἐντο μετριοφρόνως μόνου μὲ διπτὰ, ἢ ὀκτὼ σφαίρας. ἄλλοι ὅμως ἀκορέσως συμπεριέπλεκον ὑπὲρ τὰς ἐβδομῆντα δύω μίαν μέσα ἀπὸ τὴν ἄλιην περιτμένας, ἐπαδὴ καὶ ἀνέστις ὅπερ ἀγεκάλυπτον μίαν νέαν κίνησιν, ἢ ἐντὶ ἀποτέλεσμα ἐως τότε ἀγυνωσον, πρώτη τας δέλειας ἥτου νὰ ἔρεινται μίαν νέαν σφαίραν αἵς

τὸ ἀράνιον σύσημα, διὰ νὰ ἡμπορέσου ἔπιτα νὰ τὸ ἔξηγήσει.

Διὰ νὰ ἔξηγήσει τοικὸν τὰς ἴδιοτροπίας τῆς κινήσεως
ἔνὸς Πλανήτες τὸν ἔκαιμαν νὰ περιερέφεται ἀπὸ δυσμῶν
ἢς Άνατολᾶς καρφωμένος ἀς τὸ ἄκρον μιᾶς σφάρας με-
κρῆς, ἢ καθὼς ἐκάνοι τὸ ὄνόμαζον ἔνὸς ἐπικυκλίας, ἐν τῷ
τὸ κέντρου αὐτῇ τῇ ἐπικυκλίᾳ περιερέφετο ἀς τὴν καιμά-
ραν τῇ μεγάλῃ ἀραιᾷ κατὰ τὸν χυρῶς Ἰδιόν τε λόγου,
δηλαδὴ ἀπὸ Άνατολῶν ἀς Δυσμάς. Δὲν ἔναι σῆμας τό-
σαν πολλὰ εὔκαλον, ὡς μοὲ δοκᾶ, τὸ νὰ ἔξηγήσῃ τινὰς
μετὰ λόγῳ πῶς αὐτὰ τὰ ἐπικύκλιά των, ἡμπορεῖσαν νὰ
γυρίζειν καθὼς ἥδελαν, μεταξὺ τῆς τότης παχύτητος
τῶν χουτρῶν κρυστάλλων. Οὕτεν σῆμα αὐτὴ ἡ τερατώδης ἀ-
ράνιος Άρχιτεκτονικὴ τόσον ἀγορος ἐφαίνετο ἀς τὸν Άλ-
φονσον δέκατου βασιλέα τῆς Κασιλίας, μεγάλου μαζη-
ματικὸν ὡς πρὸς τὸν τότε αἰῶνα, ὅπει μίαν ἡμέραν κατα-
συγχυσμένος ἀπὸ τὴν ἀπειράνη τῶν τόσων σφαρῶν, κύκ-
λων καὶ ἐπικυκλίων, ἀγκαλὰ καὶ μὲ τόλμην ἡ ἔκφραστή τε,
μὲ λόγου σῆμας ἡ ἀγανάκτηστή τε, ἐφώναξεν ὅτι ἀν σ-
τεὸς τὸν ἄχε συμβλεψεῖ, ἡ μιχανὴ τῇ κόσμῳ ἥδελε γί-
νει πλέον ἀπλή.

Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀπέριων τέτων Νορύζων, καὶ μυρίων ἄλλων
δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ὁ καذ̄ ἔνας ἀπαδᾶς νὰ ἐκδέσῃ,
ἐπίκειται ἡ μεγαλητέρα, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀράνιον αὐτὴν
οἰκοδομήν ἡ κινδυνωδεῖρα, δηλαδὴ ἡ περίοδος τῶν Κομη-
τῶν, ἀς τὰς ὁποίας οἱ Άρσονόμοι μας ἔξέχασσαν νὰ δω-

σεν κανένα ίδιωτερον ἔρανὸν διὰ νὰ κάμεν καὶ αὐτοὶ ἐν αὐτῷ τὰς κινήσεις των. Εἰς τρόπου ὅπερ ἀνάγκη πᾶσαι δυοῖν θάτερον νὰ συνέβῃ, ἵνα οἱ Κοινῆται νὰ πῶσεν ἀπὸ τῇ νὰ περιέρχωνται, ἵνα περιερχόμενοι νὰ συντρέψου τὸ κρύσαλλον ὅλων τῶν ἔρανῶν διὰ νὰ ανοίξει δρόμον νὰ περάσει. ἔτοπα ἀνίστα καὶ τὸ δύω.

ΣΕΛ. 28 (ί) Εἶπαδὴ καὶ αἱ περίοδοι τῶν Πλαισιών περὶ τὸν Ἡλίον ἀποτελεῦται δυνάμει τῆς ἑλίξεως ἢ βαρύτητος, γίνονται καὶ ἐν θύματι ἐλλαψοιδῶν, ὡς ἀνάγκη πᾶσα καὶ παρακολεθεῖν ἀμφότερι, καὶ τὸ νὰ κινεῦται ποτὲ μὲν ταχύτερον, ποτὲ δὲ ἀργότερον, καὶ τὸ νὰ ἔναι ποτὲ μὲν πλησιέζερον εἰς τὸν Ἡλίον, ποτὲ δὲ ἀπότερον. Τὸ μὲν δυνάμει τῆς ἑλίξεως, τὸ δὲ λόγῳ τῆς ἐλλάψεως. Οὕτων ὅταν, λόγῳ χάριν, ἢ Γῆ παρακολεθεῖσα τὴν περὶ τὸν Ἡλίον ἐλλαψοιδῆ της περίοδου, φεύγει ἐν τῷ περιηλίῳ αὐτῆς, τότε λόγῳ μὲν τῷ θύματος τῆς περιόδου της ἔναι πλησιέζερον εἰς τὸν Ἡλίον· κινεῖται δὲ καὶ ταχύτερον δυνάμει τῆς ἑλίξεως τῷ Ἡλίῳ, ἥτις ἀναλόγως τοῖς τετραγώνοις τῷ διατήματος κατ' ἀντεραφαιμάνου λόγου ἐνεργεῖσα, δρασικώτερον πρὸς τὴν Γῆν ἐνεργεῖ. Οὕταν δὲ αὐτὴ ἡ Γῆ τὴν αὐτὴν περίοδον συνεχίζεσσα φεύγει ἐν τῷ Αὐγήλιῳ, τότε καὶ ἀπότερον ἔναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ ἀναλόγως κινεῖται ἀραιότερον μὲ τὸ νὰ ἐνεργῇ καὶ ἀστερέζερον πρὸς αὐτὴν ἡ δύναμις τῆς ἑλίξεως λόγῳ τῆς ἀποσάσεως. Ή περὶ τέτοιας ἀκριβῆς διαιξίας, καὶ παρακατικῆς ἐκθεσίας μὲ τὸ νὰ μὴν ἀνήκῃ παντελῶς ἐις τὴν παρέσσαν πραγματάναι, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς περὶ ἀδευόδε τοιέτα θεωρήματος συσηματικῶς

αραγ-

Ε.Γ.Δ της Κ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

πραγματεύεται, ἀλλ' ἐν τούτῳ διαλέξεως ἀπλῶς μόνον διεξέρχεται, καὶ τε ἔντι αὐτοῦ ἀναγκαῖα νὰ ἐκτεῖνῃ, ἀλλ' ἀρκᾶ τὸ τόσον μόνον, ὡς μοι δοκᾶ, πρὸς ἐξήγησιν τῆς καιρένς, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς λέγει, „ὅτι αἱ κινήσεις τῶν Πλανητῶν,, μὲ τὸ νὰ μὴν αἴναι τόσου ἄτακται, ὡς εὐτὸς μὴν κινεύεται ποτὲ μὲν ταχύτερον, ποτὲ δὲ ἀργότερον κτλ’.“

Αὐτὸς λοιπὸν ὅλου ὅπερ εὑρέθη ἀνωτέρῳ ὑποτιθεμένῳ κέντρῳ τῷ Ήλίῳ, ἃς ἐνυοηθῇ ἀπαράδικτον ὑποτιθεμένης κατὰ τὰς παλαιὰς κέντρου τῆς Γῆς· διατὶ ὅπωσπότε ἡ ὑπόθεσις τῷ κέντρῳ μεταβληθῇ, ἡ κίνησις τῶν Πλανητῶν ἔναι αἴποτε ἀμετάβλιγτος, αἴποτε ἀλλιπτικὴ, οἱ ἀμετάτρεπτοι ὄροι τῆς ἔλεως (ἢ ὅποια δὲν ἔπειται διατὶ δὲν ἔτοι γυνωσῆται τὰς παλαιὰς, νὰ μὴν ὑπῆρχε καὶ ὅλως, ἢ ὑπάρχεσσα νὰ μὴν ἐνεργῇ) καὶ τὰ ἀπαράβατα ὄρια τῆς τροχιᾶς τῶν Πλανητῶν ἔναι καὶ ἔσουται διὰ παντὸς ἀναδιοίστα, καὶ τότε λοιπὸν καθὼς καὶ τώρα ἔλλαψοδῆς ἔτοι μὲν αἱ τροχιὰ τῶν Πλανητῶν, καὶ ἐπομένως ἔγγυτερον, ἢ ἀπώτερου κατὰ καιρὸς ἔπρεπε νὰ ἔναι οἱ Πλανῆται περὶ τὸ ἴδιον κέντρου τας, καὶ ἀναλόγως ταχύτερον, ἢ ἀργότερον νὰ κινεῖνται.

Τὸ δὲ, ποτὲ μὲν καθ' ἔνα τρόπον, ποτὲ δὲ κατ' ἄλλον, ἐνυοητέον ὅτι πότε ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Αἰγατολὰς, πότε ἀπὸ Αἰγατολῶν ἀς Δυσμάς. Επαδὴ καὶ οἱ παλαιοὶ (δὲν ἔναι παντελῶς πρὸς κατηγορίαν των, ἐπαδὴ καὶ ἀρκᾶ ἡ μόνη ἐπωυυμία τῷ νὰ ἔναι ἐκάνοις κατέρεε, καὶ ἐπισυρεται τῶν ἐπιεικῶν καὶ συδικάτων, διὸ νὰ τοῖς διατη-

ρύση αἰώνιον τὴν φύμαν, καὶ ἐπρεπε βέβαια νὰ ἔλθῃ ἀς τὸν κόσμον Πλάτων, Αριστοτέλης καὶ Πτολεμαῖος, διὰ νὰ ἀναφανῇ Κοπέρνικος, Καρτέσιος καὶ μέγας Νέων) οἱ παλαιοὶ ἀγνοῶντες τὴν περὶ τὸν ἄξονα ἐκάτε πλανήτε περιαγωγὴν, καὶ τὴν περὶ τὸν ἕδιον κέντρον δυνάμει τῆς ἔλξεως καὶ ἀνδροκῆς περίοδον, ὑπέδειπον ὅτι οὐ μὲν ἐφῆμερος κίνησις τῇ Ήλίᾳ γίνεται διὰ τῆς ἀπεράντε ἐκάτης ὀξυτάτης κίνησεως τῷ πρώτῳ κυριότος τῶν ἡρανῶν, οὐ όποια φέρεσσα τὰ πάντα ἐφέρετο ἀς διάζημα ἀκοστεσσύρων ὥρων ἀπὸ Αὐγολῶν πρὸς Δυσμὰς περὶ τὴν γῆν. Ή δὲ ἐνιάσιος, ὅτι ἀποτελεῖται διὰ τῆς ἰδιαιτέρας κινήσεως τῇ ἰδιαιτέρᾳ ἡρανῇ, οὐ όποιος φερόμενος συμπερίεφερε τὸν Ήλίον, καθὼς καὶ ἔκκινος Ἀθλος ἡρανὸς ἐφερε τὸν ἕδιον Πλανήτην ἀς διαφορετικὰ διαζήματα καιρῷ ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Αὐγολὰς περὶ τὴν Γῆν, οὐ όποια ἰδιαιτέρα κίνησις τῶν ἡρανῶν ἀς κατὰ λόγον κακὸν ὅλε ἐναντίον ἀντιβάνεσσα τῇ γενικῇ κινήσει ἐπρεπε νὰ γίνεται καὶ ὀπωστῇ εὐκαρσίως κλίνεσσα, μὲ τὸ νὰ μὴν ἐδύνατο νὰ ἀντικαθῇ τῇ ὅληῃ ἐκάτη ἀντέτιφ φορᾷ. Οὗτον διὰ νὰ ἔχηγηθῇ ὅλ' αὐτὰ, καὶ νὰ ἀποφύγεν οἱ Πτολεμαῖκοὶ τὰς ἐκ τέτων ἐνδεχομένας ἀταξίας, κατέφευγον ὡς πρὸς κοινὸν ἀσυλον αἵ τὰν προσαρμογὴν τῶν διαφόρων κύκλων καὶ επικυκλίων.

ΣΕΛ. 34 (5') Ο^ς περιφημος φελόσοφος Νικόλαος ὁ Κοπέρνικος οὐ μὲν Πολλῶνος δηλαδὴ λέχος τὸ γένος, Ιερεὺς δὲ τὸν χαρακτῆρα, ἐγεννήθη ἀς τὴν Θόρην (Thorn) πόλιν περιεχομένην ἐν τῇ βασιλικῇ Πρωσσίᾳ κατὰ τὸ 1473. ἀπὸ Χριστ. Τὸν ὄνομάζει δὲ Αθλεμανὸν ὁ συγ-

γραφώς, μεταχειρίζομενος τὸ γενικὸν τῆς τόπων ὄνομα. Οὗτος ἐκεινολόγησε τὸ σύσημά τε κατὰ τὸ 1540. τὸ ὅποῖον δὲν ἦτον ἐξ ὑπαρχῆς ίδια τε ἐπίνοια, ἀλλὰ μέσα ἀνακάνθισις καὶ ἐπανόρθωσις τῷ Πυθαγορικῷ συζήματος. Επειδὴ καὶ πρῶτος φαίνεται ὁ ἐκ Σάμου ὁμώνιμος φιλόσοφος να ἔδιδαξεν ἡς τὴν Εὐλάδα τριακοσίας χρόνις πρὸ Χριστοῦ τὸ σύσημα τῆς ὅτι ὁ Ήλιος ἐναντίον τῶν Πλανητῶν φέρεται περὶ τὸν Ήλιον, πλὴν μὲν κάποιαν διαφορὰν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Κοπερνίκου. Τοῦτον ὅμως ἡ κατὰ δισιδαιμονίαν, ἡ κατὰ πρόληψιν κατηργήσῃ. Λέγεται δὲ ὅτι πρῶτος ὁπεῖς ἀνεκάνθισε τὸ σύσημα αὐτὸν ὁ Καρδινάλιος τῆς Κέρκυρας ὃς ἀπέδωσε κατὰ τὰς 1464. καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κοπέρνικος, ὁ ὅποῖος μὲν διαφόρες ἐπιδιορθώσεις ἀπὸ πολλὰς καὶ ἀκριβῶν παρατηρήσεις διακοσμήσας αὐτὸν, ὡς ἀπὸ καινῆς τὸ αὐτόγενε διὸ καὶ Κοπερνικὸν τὸ Πυθαγορικὸν μετωνομάση σύσημα, γέραχε ἀκήρατον τῇ ἐκάνυε μηύμη ἐναποκαίμενον τὸ νὰ θρυλῆται μὲ τὴν ἐκάνυε ἐπωνυμίαν. Τέτω λοιπὸν τῷ συζήματι ἡκολάθησαν ὅλοι οἱ μετ' αὐτὸν μεγάλοι μαθηματικοί, δηλαδὴ ὁ Κέπλερ, ὁ Δηλωτὴς Αὐτόδολος Γαλιλαῖος, ὁ Καρτέσιος, ὁ Γασσένδης, καὶ ὁ Καβαλιέρος Ισαὰκ, Νέύτων ὁ μέγας, ὃς εἰς ἔζησεν αὐτὸν ἐπ' ἀκραδάντων θεμελίων, τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἀποδεξεων, κατὰ τῶν ὅποιων ἀδέπτως πύλαι αἰματίας καὶ δισιδαιμονίας κατικύπεστι.

ΣΕΛ. 36 (1) Δύῳ ἓδη κινήσεως ἀποδίδει ὁ Κοπέρνικος ἡς τὴν Γῆν, δηλαδὴ τὸ τῆς ἐφημέρας καὶ τὸ τῆς ἐνε-

ασίας,
Ε.Γ.Δ.Π.Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

αυσίς, εἰκόνη καὶ ἔτερον τι τρέτου ὑπεμφύεται τὸ τῆς ἐγκλίσεως. Καὶ ἐφήμερος μὲν κίνησις, ἕναν δὲ περίοδος ὅπερας ἡ Γῆ κάμψει περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς τάνυσσα ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Αὐτολάς. Εὐταύσιος δὲ ἔναν δὲ περίοδος αὐτῆς ἐν τῷ Ζωδιακῷ, ὅπου μεταξὺ Αὐροδίτης καὶ Αἴρεως ὁδώντα, καὶ πρὸς Αὐτολάς ἐπίσης τάνυσσα σρέφεται περὶ τὸν Ήλιον, καὶ ἀποκεφατοῖ τὴν ὄλικήν της αὐτὴν κυκλοφορίαν, ἃς διάξιμα ἔνος χρόνου. Ή κατ' ἐγκλίσιν δὲ κίνησις αὐτῆς δὲν ἔναι κανή τις καὶ ἴδιαιτέρα, ἀλλὰ μόνον μία τροπολογία τῶν δύο ἀλλών κινήσεων, ἐπαδή καὶ σρεφομένη ἡ Γῆ περὶ τὸν Ήλιον, σρέφεται μὲν ἔνα τρόπου ὅπερα φυλάττει τὸν ἄξονά της φάκτοτε παραλληλούν μὲ τὸν ἄξονα τῆς κόσμου, καὶ φάκτοτε ἐγκλίβοντα 23. βαθμῶν καὶ $\frac{1}{2}$ πρὸς τὸν Εὐκλαιπτικὸν, κίνησις δικινώς ἀναγκαιοτάτη διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γαιρῶν, καὶ διὰ νὰ φάνεται ὁ Ήλιος ὅτε πλησιάζει ποτὲ μὲν τῷ ἐνὶ, ποτὲ δὲ τῷ ἐτέρῳ πόλῳ: Εὔκτος δὲ τέτων ὀνυπάρχει τῇ γῇ καὶ ἀλλη ἴδιαιτέρα κίνησις τὴν ὄποικα πρὸ ἐκατὸν ἄκοσι τρισάρισι χρόνων πρὸ Χριστοῦ ὑποκτένη πρῶτος ὁ ἐκ Ρόδω Ιππαρχος, ἐποιέντος δὲ ὁ Πτολεμαῖος πολὺ ἐκάνει υἱερού ἐπεγγύωρισε, καὶ τελετῶν ὁ μέγας ἀναρμηνωτῆς τῆς φύσεως Νεύτων ἀπέδεξεν, αὕτη ἔναι δὲ τῷ Αὐτοκόδισμῷ τῷ Ήλιοσασίων ἥτις παρὰ Γαλλοῖς Précession des équinoxes καλεῖται, καὶ σημαίνει τὴν ἀντικάσσητον ὄπισθιοφορικὴν κίνησιν τῶν Ήλιοσασίων σημείων, διὸ ἦς ἀλλάζει τόπον τὰ Ήλιοσάσια κατὰ συνέχειαν, καὶ φέρονται ἀπὸ Αὐτολάς ἀς Δυσμάς. Αὐτὴ δὲ κίνησις ἀποδικνύεται ἀπὸ τῆς ἀλληλοδιαδόχης αὐξήσεως τῆς μάκρης τῶν Απλαγῶν Αἴρεων τὸ ὄποῖον αὐξάνει ἔνα

βαθμὸν ἀς διάξιμα 72. χρόνων. Ή παλαιὰ μέθοδος διὰ
γὰ προσδιαριθμῆ τὸ μάκρος τῶν Αἰρεων, ἐβλήθη ἀς χρῆ-
σιν 128. χρόνυς πρὸ Χριστοῦ. Οὐ ἐκ Ρόδῳ Ιππαρχος ὁ
περιφημότερος τῶν Παλαιῶν Αἰρεονόμων, ἀνεγνώρισε τό-
τε ὅτι τὸ μάκρος τῶν Αἰρεων θετικῶς ὡς πρὸς τὰ Η-
λιοζάσια ἦτον μεγαλύτερον, ἀπ' ὅσον ἦτον σημαντέμον
κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῆς Τυμοχάρεων, καὶ κατὰ τὴν σφαι-
ραν τῆς Εὐδόξεως, ὃς οἱ ἔγραφε 380. χρόνυς πρὸ Χριστοῦ. Αὐ-
τὴν ἡ μεταβολὴ τῶν Αἰρεων ἀς τὸ μάκρος ἔναις ἔτει μάλι-
στα αἰσθητικωτέρα τὴν σύμερου ὅταν συγκρίνῃ τινὰς τὸν
κατάλογον τῆς Πτολεμαϊκῆς πεπτώσεως καταλόγων,
ἢ τὰς παρατηρήσεις ὃπερ ἐκάπιος ἀναφέρει, μὲ τὰς παρατη-
ρήσεις ὃπερ τῇ σύμερου οἱ Αἰρεονόμοι τῆς Εὐρώπης κάμ-
ψαν. Οὐ μέγας Νέυτων ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ φαινόμενον τῷ-
το εἶναι ἔνα τέπομενον τῆς ἐλξεως τῆς Ηλίου καὶ τῆς Σελήνης
ἢ πὶ τῆς πεκτιεσμάνης σφαιροειδῆς τῆς Γῆς, ὃπερ ἀλλάζει τὴν
δέσιν τῆς Ισημερινῆς, καὶ ἀκολύθως τὴν δέσιν τῶν Ηλιο-
ζασιακῶν σημείων. Οὐδεν εἶναι ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν
Αἰρεονομικῶν παρατηρήσεων καὶ διὰ τῆς Θεωρίας, ὅτι τὰ
Ηλιοζάσια ἔχει μίαν ὄπισθιοφορικὴν κίνησιν ὃπερ πηγα-
νεν κατὰ συνέχειαν ἀπὸ Αὐτολῶν εἰς Δυσμάς. Διὰ τῆς κι-
νήσεως ταύτης τὰ σημεῖα τῆς Εὐλειπτικῆς συζέλλουνται κα-
τὰ συνέχειαν ἐνταυτίον τῆς τάξεως τῶν σημείων 50°. ἀνὰ
καὶ ἔκαξον χρόνου, καὶ αὐτὴ ἡ ὄπισθιοφορικὴ κίνησις εἶναι
ἡ παρὰ Γαλλοῖς λεγομένη *Précession*, ἡ *Retrocession*
τῶν Ηλιοζασίων. Αἴρεται ἐπειδὴ τὰ Απλανῆ Αἰρεαί εἶναι
ἀκίνητα, καὶ ἐπειδὴ τὰ σημεῖα τῶν Ηλιοζασίων ὄπισθιοδρο-
μῆν, ἐπειταὶ ἐκ τέτοιο ὅτι τὰ Αἰρεαί πρέπει νὰ φαίνεται

καθ' ἕκαςην περισσότερου πρὸς Αὐτολάς σχετικῶς ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ σημεῖα, καὶ ἔτῳ τὸ μάκρος τῶν Αἴγρων ὅπῃ ἀναμετρεῖται ἀπὸ τῆς ἀ. βαθμίᾳ τῇ Κρίᾳ, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς σημείας τῆς ἐκρινῆς Ηλιοσάσιας πρέπει νὰ ἐπαυξάνεται κατὰ συγέχεια.

Εἰκ τέττα προέρχεται τὸ ὅτι τὴν σήμερον κανένας Αἴγερισμὸς δὲν ἀρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸν κυρίως μέρος ὅπερ οἱ παλαιοὶ Αἴγρονοι τὸν εἶχαν θέσην. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ιππάρχετα Ηλιοσάσιακα σημεῖα ἥτου πρὸς τὰ πρώτα Αἴγρα τῇ Κρίᾳ καὶ τῇ Ζυγῇ. Αὐτὰ ὅμως τὰ σημεῖα εἶναι πόλλα μακρὰν, καὶ τὰ Αἴγρα ὅπῃ τότε ἥτου εἰς συζυγίαν μὲ τὸν Ηλιον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ηλιοσάσιας, ἀπέχεστι τὴν σήμερον πρὸς Αὐτολάς ἐν σημεῖον ὄλοκληρον, δηλαδὴ 30. βαθμές. Οὐδεν τὸ ἀ. Αἴγρον τῇ Κρίᾳ εἶναι τὴν σήμερον εἰς τὸ μέρος τῆς Εὐκλαιπτικῆς τὸ ὄνομα-Ζόμεγον σημεῖον τῆς Ταύρου· τὸ δὲ ἀ. Αἴγρον τῇ Ταύρῳ εἶναι εἰς τὸ σημεῖον τῶν Διδύμων. Τὰ Ηλιοσάσια ὅπῃ ὀπισθοδρομῶν κατὰ συνέχειαν πρὸς Δυσμὰς, θέλεν ἐπαναπέψει τέλος πάντων εἰς τὰ αὐτὰ Αἴγρα τῇ Κρίᾳ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων, καὶ ὅλοι οἱ ἀξερισμοὶ τότε θέλεν ἐπέχει τὴν πρώτην τὰς θέσιν σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σημεῖα τῶν Ηλιοσάσιων. Αὕτη ἡ μεγίση περίοδος ἀποπερατεῖται εἰς διάςημα 25750. χρόνων. Αὐτὸς εἶναι ὁ παρὰ τοῖς παλαιοῖς θρυλλάμενος μέγας χρόνος, ἦ χρόνος Πλατωνικός. Οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζαν ὅτι τὰ σημεῖα τῶν Ηλιοσάσιων εἶναι ἀκίνητα, καὶ ἀπέδιδον τὴς ἀλλαγὴν τῆς τόπου τῶν Αἴγρων ὡς πρὸς τὰ σημεῖα τῶν Ηλιοσάσιων εἰς μίαν ἀστιώδη κίνη-

σιν τῶν Α' πλανῶν Α"ςρων, τὰ ὅποια ὑπέζευτο ὅτι κυκλοφορεῖ ἀργώτατα περὶ τὰς πόλες τῆς Εὐρωπῆς.

Η' ὅπισθιδρομικὴ τῶν Η'λιοσασίων κίνησις ἀποτελεῖ ὅτι ὁ καιρὸς ὅπερ καταδαπανᾶται ἀπὸ τῆς ἐνὸς ἐκρινῆς Η'λιοσασίας, ἢ φεινοπάρων, μέχρι τῆς ἐλαυσομένης ἐκρινῆς, ἢ φεινοπωρείνης Η'λιοσασίας μηδὲ συντομώτερος $20' \cdot 22''$, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπερ ἡγεῖται καταδαπανᾶς ἀς τὸ νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν περίοδον της αἱς τὴν τροχιάν της. Οὕτα εὐκυκλοπαδάς μαθηματικῆς, ἀρνητικής *Précession des équinoxes*. Ο ἐπιλογισμὸς δὲ ὅτος ὁδηγοῦ πρὸς ἔτερον μέγιστον. Φαίνεται ἐκ πολλῶν παρατηρήσεων ὅτι ὁ Εὐρωπεὺς τάνες ἀκαταπάντως ἀς τὸ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Ι'σημερινὸν, κατὰ τὸν ἀγχινέσατον Μαιράνου ἡ καιπυλότης τῆς Εὐρωπικῆς ἐλαττεῖται ἵνα λεπτὸν αἱς διάζημα ἐνὸς ὅλοκλήρου αἰῶνος. Ω̄ςε διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν τωρινήν τε κατάδασιν αἱς τὸ νὰ συμπέσῃ μὲ τὸν Ι'σημερινὸν, χρειάζονται περίπετε τῶν 140000 χρόνων. Αὕτα ἐκ τῆς ἰδέας τῶν της ἐξ ἀρχῆς κινέμενος ὁ ἡγεῖται ἀναριθμητίς, ἐπαριθμῆσε ὅτε διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ ὁ κύκλος ὅτος τὴν ὄλόκληρόν τε περίοδον, διερχόμενος διὰ τῶν Πόλων, καταδαπανᾶς 2160000 χρόνως. Αὕτως δὲ ἐλαττεῖσι τὸν ἀριθμὸν τῆς καταδαπανωμένης τέτε καιροῦ αἱς 1944000 χρόνυς· ἀλλ' ὅπωσποτε τὰ τῆς ἐπαριθμήσεως ἔχει, ἢ μεγίστη ἡτη ἡ κίνησις ἀδὲν ἥττου ὁμολογεῖται.

ΣΕΛ. 47 (ιά) Η' τῆς κάτε Πλανήτες ἀπόσασις ἀπὸ τὸ ἴδιον κέντρον τε, καὶ ὁ καταδαπανώμενος χρόνος αἱς τὴν